

Hồi Thứ Sáu Mười Hai

TÌNH THIÊN KỊCH CHIẾN

Uy Linh Sứ Giả mỉm cười nói:

– Toan Tú Tài, người còn gì nói nữa?

Đinh Hạo suy nghĩ một hồi, nghiêm túc nói:

– Cô nương cho tại hạ nói thêm một điều nữa được chăng?

Uy Linh Sứ Giả ra vẻ thông minh cười nói:

– Chắc người muốn xin tội cho Tường thái y chăng?

Đinh Hạo gật đầu, nói:

– Cô nương thông minh tột đỉnh, đoán được tâm lý của tại hạ ngay...

– Chớ tăng bốc ta làm gì vô ích, người cứ nói đi?

– Cô nương dẫn Tường thái y đi, có vẻ không mấy hay lắm, nếu quả thật Cửu Diệp Linh Chi đã bị mất cắp, cô có bắt ông đi cũng chẳng có lợi gì cả.

– Người muốn nhúng tay vào việc này chăng?

– Không phải thế, tại hạ chỉ góp ý thôi.

– Nếu Linh Chi này vẫn còn mà y chỉ thối thác nói là bị mất cắp thì sao?

Tường Quang Ngạn lớn tiếng nói:

– Lão phu không phải hạng người ăn nói hồ đồ như thế!

Đinh Hạo trầm giọng nói:

– Theo nhận xét của tại hạ, quả thật Tường thái y chẳng có ý nói dối...

Má phấn của Uy Linh Sứ Giả bỗng tái mét, nói:

– Những vật trân quý thế này ắt phải cất giấu nơi kín đáo, mà Tường thái y không phải hạng người tầm thường, bọn trộm cướp cấp thường nào dám dòm ngó tới, đồng thời bản sứ giả vâng lệnh đến cầu vật này chỉ vì để cứu người, chớ chẳng phải đoạt lấy của người, chẳng thiết giá cả, công bằng trao đổi, đều có tình có lý thôi.

– Đúng vậy, cô nương nói rất phải, mục đích của cô là muốn Tường thái y giao ra Cửu Diệp Linh Chi, bây giờ chẳng có vật giao ra, dù cô có bắt lão về Uy Linh Cung cũng vô ích, huống hồ Tường Thái Y ở thành này nhiều đời, danh vọng thân thế có tiếng tăm, dù y có dối gạt người cũng chỉ qua mặt được một lần thôi, cô nương thấy có đúng chăng?

– Nói thì có lý, nhưng phải cứu người mới được!

– Tại hạ có hai kiến nghị...

– Kiến nghị thế nào?

– Thứ nhất, cô chuyển bệnh nhân đến đây để Tường thái y chuẩn bệnh, có lẽ chẳng cần dùng Cửu Diệp Linh Chi mà chỉ dùng được vật khác trị liệu lành bệnh không chừng, há không phải đôi bên cùng có lợi sao?

Uy Linh Sứ giả vờ tay, ngắt lời nói:

– Người nên biết ta mang bệnh nhân đến đây cũng chẳng tiện, và Tường thái y đến tề cung chuẩn bệnh cũng chẳng hề chi.

– Sự an toàn của Tường thái y thì sao?

– Bản sứ giả có thể bảo đảm, chẳng hề có việc gì xảy ra đâu, vả lại tề môn chủ rất nhân từ, chẳng thiết làm việc thất đức đâu mà lo sợ, điều thứ hai của người thế nào xin nói?

– Điều thứ hai là tại hạ sẽ cố gắng truy tìm dấu vết của Cửu Diệp Linh Chi, nếu may mà tìm được, tại hạ sẽ đích thân đem đến Đồng Phách Sơn, thế nào?

– Dụng ý của người, chỉ nhằm mục đích tạo cho bạn hữu của người có cơ hội trị bệnh thôi...

– Tại hạ không phủ nhận điều này, nhưng hai bên đều có lợi cả.

– Thôi được, Toan Tú Tài, bản sứ giả bảo đảm với người, Tường thái y đi chuẩn bệnh phen này có thành công hay chẳng, vẫn được bình an đưa trở về!

Đinh Hạo ngồi bật dậy nói:

– Đa tạ thịnh tình của cô nương!

Dứt lời hắt quay sang hướng Tường thái y nói:

– Ý của tiên sinh thế nào?

Tường thái y cười nhạt nói:

– May nhờ thiếu hiệp nói giúp, lão phu thành thật cảm kích, đành phải như thế này thôi.

Đinh Hạo lại quay sang hướng Uy Linh Sứ Giả nói:

– Tại hạ tin tưởng cô nương nói một không hai!

Uy Linh Sứ Giả lạnh lùng nói:

– Chớ lo nghĩ điều ấy, bản sứ giả quyết không nuốt lời.

– Tại hạ xin hỏi thăm một việc nữa...

– Còn việc chi cứ hỏi?

– Mảnh giấy nhỏ trên tủ lâu...

– Đúng thế, chính ta là tác giả mảnh giấy ấy.

– Tại sao cô nương biết Kim Long sử giả có hành động bất lợi với tại hạ?

– Chẳng những bất lợi mà có lẽ còn phải bắt cho bằng được mới thôi, ta ngẫu nhiên thám thính được, nhưng nội dung âm mưu của đối phương ta nghe không được rõ lắm.

– Thế thì tại hạ xin cảm tạ trước!

– Chẳng có chi!

– Cô nương có biết lai lịch của những ma nữ áo vàng ấy chẳng?

– Thật xin lỗi, ta chẳng biết chút nào lai lịch của họ!

– Tại hạ xin cáo từ, bệnh tình của tề hữu, đành chờ Tường tiên sinh trở về hãy tính sau!

Hắn dứt lời, chấp tay xá biệt với hai người, rảo bước ra khỏi sảnh đường, tiến tới cổng chánh, phụ nhân áo xanh lạnh lùng nhìn hắn, chẳng nói lời nào, mở toan cánh cổng, Đinh Hạo ung dung ra cổng chạy đi.

Dưới ánh tà dương ấm áp, hắn lại quay trở về con lộ sầm uất náo nhiệt, lang thang bước trong đám người qua lại ở khu phố một cách vô mục đích.

Bỗng nhiên, sau lưng hắn vang lại tiếng nói chuyện của hai người:

– Con nhỏ áo vàng quả thật xinh đẹp, trong thành của chúng ta khó tìm được một người nào sánh bằng, nhưng tiếc thay, hình như y có chút ngớ ngẩn, ông trời tạo hóa này có chút bất công...

– Lão Châu, đó là giả ngáo thôi!

– Sao người biết?

– Người khùng mà luyện võ được chẳng? Mi không thấy y mặc võ trang sao...

– Vương lão đệ, mi lầm rồi, có lẽ y là con gái của người giang hồ, nên thích ăn mặc như thế!

– Nhưng y có đeo kiếm nha?

– Điều này có gì lạ đâu, thích thì cứ đeo có sao đâu?

Đinh Hạo bèn sanh lòng tò mò, giả vờ xoay người ngấm nhìn hàng hóa bày bán ở lề đường, đợi cho hai người qua khỏi, sau đó đi theo ở phía sau, hai người này thuộc dạng tuổi trung niên, nhìn cách ăn mặc của họ biết ngay chỉ là hạng nhân vật tầm thường ở chốn giang hồ.

Hai người vẫn tiếp tục nói chuyện:

– Vương lão đệ, trông dáng người của y phải chảy nước dãi chẳng sai, hí hí...

– Lão Châu, chớ động lòng tà bậy, chiêu họa vào thân!

– Nếu con nhỏ ấy hầu lão ta một đêm, dù có chết cũng chẳng uổng...

– Mi soi gương xem bộ mặt của mi ra thế nào đã.

– Chíp! Vương lão đệ, sao mi đánh giá ta tệ thế?

– Chẳng phải nói mi tệ, người ta không phải con gái phong trần đâu, mà mi nghĩ vớ vẩn.

– Thế thì chịu thôi!

– Người khao khát thật sao?

– Hừ, ta nói đùa thôi, bên thủ hạ của Lý Tứ Hổ đã có người theo dõi, ta đi làm gì nữa?

– Nói sao! Lý...

Y nói tới đây, đảo mắt dòm ngó xung quanh, hạ thấp giọng điệu nói:

– Lý Tứ Hổ tạo nghiệp chẳng ít, tháng trước đây có một cô gái chết thật oan, mất trinh tiết mất lần cả mạng sống...

– Hừ! Y thành rộng lớn thế này, lại không có dám chặt con địa đầu xà này sao?

– Hừ! Hấn ý là chó săn của Vọng Nguyệt Bảo, ra mẽ một Lý tứ gia không bằng!

– Thôi bỏ qua đi, họa từng khẩu xuất, coi chừng để cho mấy con chó săn của Lý Tứ Hải đánh mùi được, thì mình toi mạng bây giờ.

– Bây giờ đi đâu?

– Chắc ra Đông Môn rồi, đi bọn ta lên Nghinh Xuân thu tán dóc có lý hơn.

Đinh Hạo nghe đến đây thì dứt, không còn nghe thấy nói gì nữa, xoay người bước nhanh hơn ra hướng Đông Môn.

Đi được một khoảng đường, ra đến một khu rừng thanh vắng, nhưng chẳng thấy có một con ma khả nghi nào cả...

Nếu quả thật Kim Long Sứ Giả hiện thân vùng này, ắt phải tự động tìm mình, chứ mình chẳng cần nhọc sức đi tìm đối phương làm gì, hấn vừa nghĩ vừa chạy tới bìa rừng.

Ngay lúc này, hấn thấy vài bóng người thấp thoáng trong rừng, hấn liền lượn mình ẩn vào rừng, dưới bóng trăng sáng rực chỉ thấy ba tên hán tử võ trang dục lại sau lưng một thiếu nữ áo vàng, kiểu cách ăn mặc của thiếu nữ áo vàng đúng là Kim Long Sứ Giả không sai, ba tên này bám sát nữ sát tinh, đúng là muốn tìm cái chết.

Bỗng thiếu nữ áo vàng dừng người lại, nhưng không quay qua phía ba người.

Đình Hạo cũng dừng lại ở xa xa, theo dõi thiếu nữ áo vàng đối phó thế nào với ba gã này.

Bao gã hán tử võ trang lập tức vây lại ở ba phía thành hình tam giác, một trong ba người nói:

– Chủ nhân nhà người là ai?

Đình Hạo rung mình, giọng nói này thật quen thuộc chẳng lẽ chính là Dần Hiệu Sứ Giả mà mình đã gặp hôm trước?

Hán tử cười hí hí, nói:

– Lý Tứ Gia khét tiếng trong thành Y Xuyên này!

– Tìm ta có việc chi?

– Đương nhiên... đương nhiên muốn thân cận với cô nương thôi!

– Nhưng mà, ta chưa muốn giết hán?

– Câu nói này khiến ba gã hán tử võ trang tái mặt, hán tử ấy nhảy ra phía trước mặt y, cười hắc hắc nói:

– Cô nương danh xưng là gì?

Thiếu nữ áo vàng bằng giọng điệu lạnh lùng nói:

– Kim Long Sứ Giả!

– Nói sao, Kim Long Sứ Giả! Chưa nghe nói bao giờ.

– Một hán tử khác hoảng hốt nói:

– Từ lão đại, chúng ta đi mau lên, mi... đã quên Tứ Gia đã dặn...

Câu nói chưa dứt, tiếng thảm rú vang lên, gã hán tử đứng trước mặt bị thiếu nữ áo vàng hất nhẹ một cái, lui ra đất, còn hai hán tử kia thất thanh hoảng hốt lên, xoay người...

Nhưng muộn rồi, thân hình thiếu nữ áo vàng thấp thoáng nhanh nhẹn, hai gã hán tử ấy thảm rú song song lăn xuống đất.

Đình Hạo cười thầm, có mắt không có trông thấy mà sanh lòng ham muốn, đáng chết vậy!

Ngay lúc này, một bóng người nhanh nhẹn xuyên rừng nhảy tới, gầm hét lớn tiếng:

– Cha chả! Giết người rồi nha!

Một trung niên áo đen chạy thẳng tới sau lưng thiếu nữ áo vàng, dừng người lại quan sát hiện trường một lượt, bỗng hán rút kiếm ra khỏi bao, cười nham hiểm nói:

– Con nhỏ kia, Tứ Gia cho mi biết tay mới được!

Thiếu nữ áo vàng vẫn đứng yên lạnh lùng nói:

– Tránh xa ta!

Trung niên áo đen vung thanh kiếm một cái, nói:

– Xoay mặt qua đây nào!

– Mi muốn chết chẳng?

– Lai lịch của mi thế nào?

– Kim Long Sứ Giả!

– Há há, mi qua mặt Tứ Gia sao được, mi tưởng mặc chiếc áo màu vàng thì có thể mạo danh Kim Long Sứ Giả nhất người chẳng? Trên ngực áo mi không có ký hiệu...

Đinh Hạo kinh ngạc, chẳng lẽ có Kim Long Sứ Giả giả nữa sao? Lý Tứ Hổ là thủ hạ của Vọng Nguyệt Bảo, đương nhiên hẳn phải biết vụ Kim Long Sứ Giả phá hủy Bí Đà tại Nhữ Châu, hẳn có gan đến đâu đi nữa cũng chẳng dám đụng độ, bây giờ hẳn dám lớn tiếng nạt nộ, thế thì biết chắc tên này là giả mạo rồi.

Hắn còn đang suy nghĩ, thì thiếu nữ áo vàng ấy đã xoay thân mình mềm mại một cách nhanh như điện xẹt, sau đó quay trở lại như cũ.

– Oa! Một tiếng, thân hình Lý Tứ Hổ loạn choạng té quỵ xuống đất, chẳng có chút cơ hội nào ra tay cả.

Đinh Hạo rung mình nhủ thầm: Với thân pháp thế này cho dù thật chẳng phải là Kim Long Sứ Giả, thì cũng chẳng thua kém gì sứ giả thứ thiệt chút nào.

Chỉ trong nháy mắt, bốn con người sống trở thành bốn cái xác chết.

Đinh Hạo liền nhún mình nhảy tới sau lưng của thiếu nữ áo vàng cách độ tám thước, cất tiếng nói:

– May được hội ngộ!

– Mi là ai nữa đây?

– Tại hạ Toan Tú Tài!

– Chao ôi! Cuối cùng người đã đến rồi, chính ta chờ người đây!

Đinh Hạo chẳng ngạc nhiên chút nào, vì hắn đã tiên liệu được trước, hắn bèn cười lạnh lùng nói:

– Cũng thế thôi! Tại hạ đang lo tìm không gặp...

Thiếu nữ áo vàng dần dần quay người qua, Đinh Hạo thoạt nhìn tức thì giật bắn người lên, những lời kế tiếp chẳng nói được nữa, Kim Long Sứ Giả này chính là Mai Ánh Tuyết, người bạn hồng nhan tri kỷ mà hắn đã nghĩ hết cách để tìm kiếm.

Hắn hoài nghi đây là giấc chiêm bao, nhưng tất cả mọi việc trước mắt chân

thật làm sao, không phải là chiêm bao vậy.

Nàng là Kim Long Sứ Giả thật sao? Thế thì không thể tưởng tượng được rồi!

Giấc mộng xinh đẹp bị phá vỡ tức khắc, nàng tiên nữ trong thâm tâm hấn lại là một nữ ma, hấn thành linh như bị sẩy chân té xuống vực thẳm sâu cả vạn trượng không bằng.

Đúng y như Lý Tứ Hồ đã nói, áo trước ngực của nàng không có ký hiệu Kim Long, nhưng điều này có gì khác biệt đâu? Nàng đã đích thân tự xưng là Kim Long Sứ Giả, vả lại đã giết người không nháy mắt.

Thần tình của Mai Ánh Tuyết có chút ngớ ngẩn nhưng đôi mắt lại bắn ra tia sáng rùng rợn muốn giết người không bằng.

– Toan Tú Tài, ta phải giết người! Câu nói tàn bạo vô tình cảm xuất phát từ miệng của hồng nhan tri kỷ, có ai tin được chẳng? Nàng đã từng trao gởi mối thâm tình tha thiết, biểu lộ tình yêu qua lời nói ngọt ngào, bao phen từ trước kia mà.

Trái tim của Đinh Hạo tan nát từng mảnh vụn, với sự thật phũ phàng tàn bạo làm sao!

– Nàng bị ai cưỡng ép làm vậy ư?

Hấn suy nghĩ thế, cố gắng đè nén mối tình xúc động như sóng gió ba đào, trầm giọng nói;

– Mai...muội, chuyện gì thế này?

Mai Ánh Tuyết giọng điệu lạnh lùng nói:

– Mai muội, ai là Mai Muội? Toan Tú Tài, ta phải giết người!

Đinh Hạo lòng đau như cắt, nói:

– Nàng...phải giết ta, tại sao vậy?

– Chẳng tại sao cả, vâng lệnh hành sự thôi!

– Vâng lệnh của ai?

– Bang chủ!

– Bang gì vậy?

– Kim Long Bang!

Đinh Hạo giật bắn người lên, bất giác thụt lùi hai bước giọng nói run run:

– Mai muội, té ra nàng là người của Kim Long Bang?

– Chẳng sai chút nào!

– Bang chủ là ai?

– Ta không thể nói cho người biết được!

Đinh Hạo toàn thân run lẩy bẩy, đầu óc choáng váng, hắn không bao giờ ngờ được lại xảy ra sự tình như thế, gớm sợ quá thế, và cũng tàn bạo quá thế, đồng thời trên thế gian vẫn có thay đổi tình yêu, nhưng làm sao thay đổi đột ngột như thế này được, lời nói của Tiểu Hương giả dối, trước kia nàng tỏ tình với mình cũng vì đối mình bị họ lừa gạt rồi, tiên nữ, ác ma, sai biệt bên trong hết bao nhiêu ư?

Thế rồi, sự kinh ngạc, đau khổ ở trong thâm tâm bỗng hóa ra cảm hận khôn tả, nghiêng răng kêu cồm cộp nói:

Mai Ánh Tuyết, nào ngờ thân thể thần bí của người chính là một nữ ma!

Bỗng nhiên Mai Ánh Tuyết rút thanh kiếm ra, hung tợn hét:

– Toan Tú Tài, hãy nạp mạng đây!

Trong tiếng gầm hét, trường kiếm của y tấn công mãnh liệt, thế đánh như lôi đình vũ bão chém tới, Đinh Hạo lượn mình tránh né một bên, một nhát kiếm của Mai Ánh Tuyết đánh vào hư không, y lạnh lùng tăng hăng một tiếng, lại tiếp tục đổi chiêu đánh tới, cố tìm cách ra tay giết chết Đinh Hạo mới thôi.

Đinh Hạo liên liếp lượn mình nghiêng bên trái sang bên phải tránh né thêm vài chiêu tấn công hiểm độc khiến y bất giác thụt lùi ra xa cả một trượng hơn.

Đinh Hạo nộ khí xung thiên gầm to một tiếng, rút thanh kiếm ra khỏi bao.

Keng! một tiếng binh đao va chạm nhoáng lửa, Mai Ánh Tuyết bị chấn động thụt lùi ra sau liên tiếp vài bước.

Đinh Hạo không rượt theo ra chiêu nữa, cặp mắt tròn tròn gầm hét nói:

– Mai Ánh Tuyết, không ngờ người tuyệt tình đến thế?

Mai Ánh Tuyết chẳng thèm trả lời, thần tình ngơ ngẩn xen lẫn sát khí bùng bùng, gương mặt đẹp tuyệt vô song đó, ở trong cặp mắt của Đinh Hạo bây giờ trở thành ma quỷ dạ xoa.

Mai Ánh Tuyết lại điên cuồng nhảy tới tấn công mãnh liệt. Đinh Hạo cảm phần tăng hăng một tiếng, dùng tám thành công lực bất kiếm đỡ ngang.

Tiếng kêu thất thanh, thanh kiếm trở vào trước ngực của y dữ tợn hét:

Mai Ánh Tuyết, tiếc thay, người có một thân thể tiên thiên mà lại chẳng có linh hồn!

– Toan Tú Tài, hôm nay chưa giết được người, hôm khác ta vẫn phải giết người!

Chúng ta có thâm thù đại hận gì chẳng?

– Ta không cần biết, ta chỉ biết vâng mệnh hành sự thôi!

– Bây giờ người hãy nói ra bang chủ là ai? Tổng Đà ở đâu?

– Không thể nói được!

Đinh Hạo hai mắt đỏ ngầu điên cuồng hét lên:

– Người tưởng ta không dám giết người chẳng?

Mai Ánh Tuyết chẳng sợ hãi chút nào cả lạnh lùng nói:

– Giết đi!

– Đinh Hạo tuy là căm giận vô cùng, nhưng nghĩ tưởng tình cảm quá khứ hắn đã không nhẫn tâm ra tay cánh tay đã cầm thanh kiếm ấy run rẩy không dừng.

Mai Ánh Tuyết lớn tiếng nói:

– Muốn giết thì cứ ra tay, bằng không ta phải đi đây!

Đinh Hạo phùng mang trợn mắt nói:

– Người phải khai ra trú xứ của Kim Long Bang ở đâu?

– Ta không khai thì sao?

– Người không khai thật chẳng?

– Không!

– Người muốn chết?

– Đúng thế!

Hai mắt của Đinh Hạo đỏ ngầu, lửa giận sôi sùng sục, chỉ cần mũi kiếm đưa tới nhẹ nhàng, cuộc đời của nàng sẽ kết thúc ngay, nhưng hắn không sao hạ sát thủ được.

Mai Ánh Tuyết lại nói tiếp:

– Thế nào, giết đi?

Đinh Hạo đau đớn khôn tả nói:

– Mai Ánh Tuyết, tuy người không có nhân tánh, nhưng Đinh Hạo ta vốn là con người... Hắn ngập ngừng không nói tiếp được nữa, ai ngờ có ngày hôm nay đâu?

Mai Ánh Tuyết chẳng xem thanh gươm của Đinh Hạo ra gì, xoay người toan rời khỏi...

o O o